Miezul iernii

În păduri trăsnesc stejarii! E un ger amar, cumplit!
Stelele par îngheţate, cerul pare oţelit.
Iar zăpadă cristalină pe câmpii strălucitoare
Pare – un Ian de diamanturi ce scârţâie sub picioare.
Fumuri albe se ridică în văzduhul scânteios
Ca înaltele coloane unui templu maiestuos.
Şi pe ele se aşază bolta cerului senină
Unde luna îşi aprinde farul tainic de lumină.
O! tablou măreţ fantastic!… Mii de stele argintii
În nemărginitul templu ard ca veşnice făclii.
Munţii sunt a lui altare, codrii organe sonoare
Unde crivatul pătrunde, scoţând note-ngrozitoare.
Totul e în neclintire, fără viaţă, fără glas;
Niciun zbor în atmosferă, pe zăpadă niciun pas;
Dar ce văd?… în raza lunii o fantasmă se arată…
E un lup ce se alung [după prada-i spăimântata!